

De CED-Groep steunt SOS Kinderdorpen

Tweede Paasdag in SOS-kinderdorp Meru

Verslag bezoek CED-adviseur Froukje Joosten in mei 2011 aan SOS Kinderdorp Meru, Kenia.

Paasmaandag, ook in Kenia een vrije dag, wat ik me niet van tevoren heb gerealiseerd. Het is mijn derde dag in Kenia. Om acht uur 's ochtends stappen we in de auto op weg naar het SOS-kinderdorp in Meru in het Noordoosten van Kenia. Na een telefoontje met Peter Wambugu, de directeur van het dorp, weet onze gids en chauffeur waar het is, vlakbij de universiteit. Aan de hoofdweg is er een klein bord, maar dan... linksaf, rechtsaf? Na wat gevraagd vinden we de ingang, een hek, met bewaking, zoals overal hier.

Peter ontvangt ons hartelijk, ook al is het zijn vrije dag. Het is een uur of elf. We moeten beloven dat we in ieder geval een kop thee drinken als we dan niet willen blijven lunchen. Onmiddellijk krioelen er kinderen om ons heen, ze hebben allemaal vrij. Iedereen wil ons een hand geven en wij gebruiken onze beperkte woordenschat Swahili: Jambo (hallo), Kibari? (hoe gaat het?) Asante, sana (Dank je, goed). Een meisje (klein, roze truitje) zal de hele weg de hand van een van ons vasthouden.

Huizen

Peter leidt ons rond door het dorp. Zijn eigen huis ligt aan het begin van het dorp, een beetje opzij. De huizen waar de kinderen met hun 'moeders' wonen, liggen rondom een groot grasveld. In elk huis wonen ongeveer tien kinderen variërend in leeftijd van heel jong (twee, of misschien nog jonger) tot veertien. Alle kinderen zijn wees (door AIDS of door (natuur)geweld) of ze zijn verstoten. Ze komen uit het hele land en dat geeft soms taalproblemen. In Kenia wonen 42 verschillende volken, ieder met een eigen taal. Daardoor kan het voorkomen dat de kinderen (nog) geen Swahili of Engels spreken. De officiële taal is Swahili en de tweede taal Engels.

Moeders

Je komt binnen in de huiskamer waarin een grote tafel met zitplaatsen rondom en een televisie. De moeders bepalen de sfeer in de huiskamer, met foto's aan de muur, of gordijntjes langs de kastjes. De keuken ligt opzij. De kinderen helpen allemaal mee met koken en opruimen, ieder naar vermogen. Eromheen zijn slaapkamers en de badkamer. Jongens en meisjes slapen per leeftijdsgroep bij elkaar. Ze laten hun kamers zien, stapelbedden, geen persoonlijke dingen aan de muur, wel een eigen kast, die ze trots voor ons openen (keurige stapeltjes!). De kinderen bepalen voor een deel zelf de regels, bijvoorbeeld welke straffen er staan op zaken als bedplassen, of niet nakomen van verplichtingen (Kleren van iemand anders wassen, kleding inleveren).

De 'moeders' verplichten zich voor vijftien jaar als ze hier komen werken. Alleen vrouwen zonder kinderen of met kinderen ouder dan tien worden aangenomen. Er is eerst een opleiding van achttien maanden, dan worden ze 'tante', ze lopen mee met de 'moeder' en als dat goed gaat, worden ze zelf moeder. De kinderen spreken de directeur ook aan met 'vader'.

Olifanten

Dan opeens consternatie in het dorp: er zijn olifanten gesignaleerd en dat is leuk voor de mzungo's (blanken). Peter vertelt dat er ook al een olifanten door de omheining heen in het dorp gekomen zijn (zie de website van SOS, www.soskinderdorpen.nl)!

Eigen benen

Als we onze tocht vervolgen (iedereen wil graag dat we even binnenkomen) zitten er in het volgende huis opeens ruim vijftien jongens om de tafel (ik schat ze tussen tien en veertien jaar oud) samen met twee oudere jongens. Zij zijn vrijwilligers uit de stad en leren de jongens van het dorp hoe ze met geld om moeten gaan. Ze hebben allemaal visiekaartjes voor zich, en moeten daarop SMART-doelen formuleren. Vrije Paasmaandag, ja!
Peter legt uit dat de opvoeding erop gericht is dat de kinderen goed op eigen benen kunnen staan. De jongens kunnen tot hun veertiende in het dorp blijven, daarna gaan ze in de stad op zichzelf wonen, maar worden nog wel begeleid. De meisjes blijven tot hun achttiende in het dorp en wonen daarna met begeleiding op zichzelf. Het streven is om hen een goede opleiding te laten volgen en te zorgen dat zij een baan vinden. Maar, de werkloosheid in Kenia is hoog, dus dat valt niet mee.

Puberteit

Dan is er een heerlijke kop thee met sandwiches en mandazaai, een soort zoete broodjes,

gemaakt door een van de moeders. Ik vraag hoe het met de kinderen gaat in de puberteit; in Nederland weten we van adoptiekinderen, dat die juist in die levensfase veel problemen krijgen met hun afkomst en zich afzetten tegen hun adoptief ouders. Speelt dat bij hen ook? Peter knikt, dat is zeker een probleem en ze hebben daar eigenlijk nog geen goed antwoord op.

Kinderboeken

Na de thee bied ik de Engelse kinderboeken en de prentenkaarten aan, geschonken door de CED-Groep, Peter gaat meteen op zijn hurken om ze te laten zien aan de kinderen die erbij zijn.

En dan is het tijd om weer op te stappen. We lopen nog even langs het kinderdagverblijf, het cursuslokaal voor de moeders en langs computerruimte, die op deze vrije dag allemaal dicht zijn. Bij het afscheid vraag ik Peter of hij vragen heeft waarmee wij misschien zouden kunnen helpen, niet zozeer financieel, maar meer in de vorm van kennis. Hij denkt even na, en zegt dan: 'Dat probleem met die pubers waarover we het daarstraks hadden, misschien dat jullie ons daarover wat meer kunnen vertellen?'

Bewondering

Ik ben alles bij elkaar ruim twee uur in het kinderdorp geweest en heb dus alleen een vluchtige indruk en veel niet-gestelde vragen. Zoals bij veel in Kenia, zijn mijn gevoelens gemengd. Aan de ene kant hebben de kinderen die hier wonen pech, omdat ze ervoor in aanmerking komen hier te wonen. Je wenst geen enkel kind toe dat hij wees wordt of verstoten door de gemeenschap. Maar ik denk ook dat ze geluk hebben hier terecht te zijn gekomen, zodat ze in veiligheid kunnen opgroeien. En ik heb grote bewondering voor de 'moeders', 'tantes' en 'vaders' die dit mogelijk maken.

Mei 2011 Froukje Joosten